

gemeente VOORSCHOTEN

Toelichting, behorende bij de verordening reclamebelasting 2010.

Algemeen

1. Wettelijke basis

De verordening reclamebelasting is gebaseerd op artikel 227 van de Gemeentewet.

Het heffen van reclamebelasting is (zeer) arbeidsintensief. De perceptiekosten kunnen worden beperkt door de heffing te beperken tot een deel van de gemeente of tot bijvoorbeeld permanent aanwezige aankondigingen. Ook kan een deel van de werkzaamheden worden gecombineerd met de werkzaamheden voor de precario-belasting (in de gemeente Voorschoten wordt een precariobelasting geheven).

Omdat sprake is van een belasting, hoeft er tegenover het heffen van de reclamebelasting geen individuele tegenprestatie of kostenpost te staan van de gemeente. Het vereiste van maximaal 100% kostendekkendheid, zoals dat van toepassing is bij de legesheffing, geldt hier niet.

De opbrengst vloeit in de algemene middelen en de gemeente kan die aanwenden naar eigen inzicht. De reclamebelasting wordt dan ook primair als een algemeen dekkingsmiddel opgevat. Daarnaast kan de reclamebelasting, net als de precario-belasting, een regulerend karakter hebben door het opwerpen van een financiële drempel voor openbare aankondigingen.

2. Opzet

De verordening reclamebelasting bestaat uit twee gedeelten, namelijk de verordening zelf met de formele en materiële bepalingen en een aparte tarieventabel. Hierdoor zijn tariefwijzigingen op eenvoudige wijze in de tarieventabel te verwerken zonder dat de onderlinge samenhang van de artikelen in de verordening verloren gaat.

In de tarieventabel zijn overigens geen voorbeelden van tarieven opgenomen. Deze zijn geheel afhankelijk van het gemeentelijke beleid ter zake.

Als bijlage bij de verordening dient een plattegrond of kaart opgenomen te worden indien slechts in een deel van de gemeente de reclamebelasting geheven wordt.

De reclamebelasting is een objectieve belasting. Dat houdt onder andere in dat in beginsel alle openbare aankondigingen in de reclamebelasting moeten worden betrokken. Maar om de heffing in de praktijk uitvoerbaar te houden kunnen vrijstellingen worden opgenomen. In de verordening zijn enkele vrijstellingen opgenomen.

De opzet van de verordening reclamebelasting gaat uit van een doelmatige heffing. De toelichting op artikel 7 en 8 geeft optionele regels voor de gemeente die wel zo veel mogelijk openbare aankondigingen in de heffing willen betrekken.

Heffing van reclamebelasting in een beperkt gebied van de gemeente is onder voorwaarden toegestaan. Zie de toelichting op artikel 2.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

Om duidelijkheid te scheppen over de inhoud van een aantal in de verordening voorkomende begrippen is daarvan een omschrijving opgenomen in artikel 1.

Het kan immers doelmatig zijn om bij de berekening van de reclamebelasting in geval van één belastingplichtige met meerdere openbare aankondigingen op één bouwwerk, regels te stellen omtrent de berekening van de aanslag. Het is dan nuttig een omschrijving van het begrip bouwwerk in de verordening op te nemen.

Artikel 2 Belastbaar feit

In de verordening is voor de formulering van het belastbare feit direct aangesloten bij de wettekst van artikel 227 Gemeentewet. De wet gaat uit van een belasting "ter zake van openbare aankondigingen zichtbaar vanaf de openbare weg."

Openbare aankondiging

Artikel 227 van de Gemeentewet, noch enige andere (fiscale) wet geeft een definitie van het begrip openbare aankondiging. Daardoor moet aansluiting worden gezocht bij het spraakgebruik. In beginsel vallen alle openbare aankondigingen zichtbaar vanaf de openbare weg onder de reclamebelasting. Het gaat overigens om de openbare aankondiging zelf en niet om het voorwerp waarop die aankondiging zich bevindt. Bij een reclametekst op een gevelbord bijvoorbeeld is belast de aankondiging op het bord en niet het bord zelf. Voor de berekening van de oppervlakte van de openbare aankondiging wordt soms wel aangesloten bij de oppervlakte van het bord.

Bij openbare aankondigingen kan gedacht worden aan schriftelijke aankondigingen, foto's, tekeningen, logo's, stickers, raam- en aanplakbiljetten, teksten en figuren op gevelborden, etalageruiten, lichtbakken en (verkeers)borden en vlaggen, neon-reclames, merken, emblemen, beeldbepalende kenmerken en zelfs aankondigingen op door de gemeente rijdende specifieke reclamevoertuigen.

De Hoge Raad oordeelde dat een muurschildering met daarnaast een logo van een bedrijf en een op het bedrijf slaande tekst, een openbare aankondiging is in de zin van de reclamebelasting (Hoge Raad 30 maart 2007, nr. 42353, LJN: AX2154).

Echter, openbare aankondigingen zoals de vermelding van openings- en sluitings-tijden en aanduidingen die aangeven waar de hoofdingang van een gebouw zich bevindt, zijn geen openbare aankondiging in de zin van de reclamebelasting. Het hof oordeelde dat dergelijke aankondigingen slechts bijkomstig de aandacht vestigen op het gebouw ten einde deel te nemen aan het economische verkeer en daarmee zakelijke belangen te bevorderen (Hof Amsterdam 30 januari 1998, nr. 96/1387, Belastingblad 1998 blz. 530, LJN: AA4190).

Een aankondiging is openbaar indien het publiek vanaf de openbare weg de aankondigingen visueel kan waarnemen. Aankondigingen in gebouwen zijn meestal niet of slecht zichtbaar vanaf de openbare weg en in dat geval daardoor niet belastbaar.

Rechtbank 's-Gravenhage oordeelde dat openbare aankondigingen die door de bladeren van bomen tijdelijk slecht zichtbaar zijn, wel onder de reclamebelasting vallen (Rb. 's-Gravenhage 16 augustus 2006, nr. 05/8066, LJN: AY8441).

Het begrip openbare weg

De Gemeentewet geeft geen definitie van het begrip openbare weg. De belasting-rechter knoopt voor het begrip "openbare weg" aan bij de definitie uit de Wegenwet (Hof Leeuwarden 30 oktober 1967, BNB 1968/214 inzake de straatbelasting en Hoge Raad 21 september 2001, nr. 35502, Belastingblad 2001, blz. 996 inzake de OZB).

Volgens artikel 1 van de Wegenwet moet onder weg mede worden verstaan: voetpad, rijwielpad, jaagpad, dreef, molenweg, kerkweg en andere verkeersbanen voor beperkt gebruik. Ook een brug wordt aangemerkt als weg.

Volgens artikel 4 van de Wegenwet is een weg openbaar:

1. wanneer hij, na het tijdstip van dertig jaren vóór het in werking treden van deze wet, gedurende dertig achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk is geweest;
2. wanneer hij, na het tijdstip van tien jaren vóór het in werking treden van deze wet, gedurende tien achtereenvolgende jaren voor een ieder toegankelijk is geweest en tevens gedurende die tijd is onderhouden door het rijk, provincie, gemeente of een waterschap;
3. wanneer de rechthebbende daaraan de bestemming van openbare weg heeft gegeven.

Het onder 1 en 2 bepaalde lijdt uitzondering wanneer, lopende de termijn van dertig of tien jaar, gedurende een tijdvak van ten minste een jaar duidelijk ter plaatse is kenbaar gemaakt, dat de weg alleen op verzoek voor eenieder toegankelijk is. Dit kenbaar maken kan geschieden door het stellen van opschriften als: eigen weg, particuliere weg, private weg en soortgelijke, of door andere kentekenen.

Samenvattend geldt dat een weg openbaar is wanneer deze daadwerkelijk voor iedereen toegankelijk is. Het is daarbij niet van belang wie eigenaar is van de weg. Een weg is niet openbaar als deze alleen op verzoek voor een ieder toegankelijk is.

Voor winkelcentra die niet kunnen worden afgesloten met bijvoorbeeld een afsluitbaar hekwerk of schuifdeuren heeft dit tot gevolg dat sprake is van openbare weg. Deze zijn immers te allen tijde voor iedereen toegankelijk. Ook 's-avonds, op feestdagen en in het weekend. Deze situatie is dan vergelijkbaar met een winkelgebied of winkelstraat elders in de gemeente. Voor winkelcentra die wel afsluitbaar zijn, ligt dat anders. Hierbij is de vrije toegankelijkheid afhankelijk van de beheerder, vergelijkbaar met de situatie van een groot warenhuis. Zo'n winkelcentrum is dan niet daadwerkelijk voor iedereen toegankelijk en er kan niet gesproken worden van openbare weg.

De term "zichtbaar vanaf de openbare weg" impliceert volgens de wetgever dat aankondigingen door middel van tijdschriften en nieuwsbladen zijn uitgesloten van heffing.

Beperken van het aantal te belasten openbare aankondigingen

Uit de formulering van artikel 2 zou kunnen worden afgeleid dat (los van de vrijstellingen) *alle* openbare aankondigingen belast worden, terwijl uit de tarieventabel juist een beperking van het aantal, soort of type openbare aankondigingen blijkt. Deze schijnbare tegenstrijdigheid leidt niet tot problemen omdat de Hoge Raad heeft bepaald dat het de gemeente in beginsel vrij staat om bepaalde voorwerpen wel en bepaalde voorwerpen niet in de heffing te betrekken (Hoge Raad 3 maart 1999, nr. 33121, Belastingblad 1999, blz.410, precariobelasting).

Heffing binnen een beperkt gebied

De mogelijkheid is er om de reclamebelasting in slechts een deel van de gemeente in te voeren. Daarbij geldt wel als voorwaarde dat de gemeente hiervoor een objectieve en redelijke grond heeft. In verband met haar bewijspositie in een eventuele beroepsprocedure, doet de gemeente er goed aan om er voor te zorgen dat die objectieve en redelijke grond uit gemeentelijke stukken duidelijk blijkt. Denk hierbij aan beleidsregels, collegevoorstellen of raadsvoorstellen.

Zie in dit verband de uitspraak van de Rechtbank Middelburg 30 januari 2008, 07/443, LJN: BC7882. De rechter keurde de invoering van de reclamebelasting in de binnenstad van Middelburg goed op grond van de extra investeringen in de binnenstad die de gemeente deed en de door de gemeente gewenste regulering van het uiterlijk van de binnenstad. Zie ook Hoge Raad 21 juni 2000, nr. 33816, LJN: AA6253, inzake de toegestane heffing van hondenbelasting in een deel van de gemeente (Hellendoorn).

Artikel 3 Belastingplicht

Eerste lid

De Hoge Raad heeft bepaald, dat in het geval de gemeente de reclamebelasting kan opleggen aan degene van wie dan wel ten behoeve van wie een openbare aankondiging wordt aangetroffen, belastingplichtig is degene die bij de openbare aankondiging rechtstreeks belang heeft. De Hoge Raad bepaalde ook dat in het geval meerdere personen een rechtsreeks belang hebben, belastingplichtig is

degene wiens belang het meest op de voorgrond treedt (Hoge Raad 4 maart 1992, nr. 27819, Belastingblad 1992, blz.383).

In de meeste gevallen zal duidelijk zijn wie bij een bepaalde openbare aankondiging rechtstreeks belang heeft. Zo zal bij de naamsaanduiding van een bedrijf of winkel op een gevelbord of raam de desbetreffende ondernemer een rechtstreeks belang hebben. In bepaalde gevallen is dat lastiger te bepalen. Bijvoorbeeld in het geval van een gevelbord van een winkel, met daarop de naam van een product wat in de winkel wordt verkocht. In bovengenoemd arrest besliste de Hoge Raad dat in zo'n geval het belang van de winkelier op de voorgrond treedt. Daarbij was van belang dat de producent wel de openbare aankondigingen had verspreid, maar verder geen enkele invloed had op de plaatsing van de openbare aankondigingen. Ook kende het hof belang toe aan het feit dat de openbare aankondiging kennelijk was bedoeld om de aandacht te vestigen op het verkooppunt en niet zozeer op het product.

Tweede lid

In het tweede lid is de belastingplicht geregeld voor openbare aankondigingen met vermelding van een tussenpersoon of gedaan door een persoon die beroeps- of bedrijfsmatig openbare aankondigingen voor derden doet. Dit kan leiden tot een andere belastingplicht dan op grond van het eerste lid. In de jurisprudentie zijn deze bepalingen, die de heffing vergemakkelijken, toegestaan. Gewezen wordt in dit verband op:

- Hof 's-Gravenhage 21 juli 2000, nr. 98/3298, VNG-nr. 346.

X BV exploiteert in de gemeente billboards waarop X voor haar klanten reclame-uitingen aanbrengt. In geschil is de vraag of X terecht is aangeslagen voor de reclamebelasting. De verordening bepaalt als hoofdregel dat de belasting wordt geheven van degene van wie, dan wel ten behoeve van wie openbare aankondigingen worden aangetroffen. In hetzelfde artikel zijn twee uitzonderingen opgenomen, te weten ter zake van verkoop of verhuur met vermelding van een tussenpersoon en ter zake van reclame-uitingen die zijn aangebracht en in stand worden gehouden door een organisatie die zich daarop ten behoeve van derden toelegt. In deze uitzonderingen wordt geheven van de tussenpersoon respectievelijk de organisatie. Het Hof overweegt dat deze bepaling niet in strijd is met de Gemeentewet en ook niet tot een willekeurige en onredelijke belastingheffing leidt. X' stelling dat de gemeentelijke wetgever met de uitbreiding van de belastingplicht door invoering van de uitzonderingen heeft beoogd de inning en invordering van de reclamebelasting te vergemakkelijken doet hieraan niet af omdat die omstandigheid nog niet meebrengt dat de gemeentelijke wetgever zijn bevoegdheid om reclamebelasting te heffen heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor hem die bevoegdheid is gegeven. X' beroep is ongegrond.

- Hof Amsterdam 18 oktober 2002, nr. 01/03813 LJN:AE9692

Men kan ook belastingplichtig zijn als een openbare aankondiging is gedaan zonder medeweten van de belastingplichtige. Het betrof hier een openbare aankondiging in verband met verkoop van onroerende zaken. Het hof beslist dat op grond van artikel 3 van de Verordening een openbare aankondiging in verband met verkoop van onroerende zaken wordt geacht te zijn gedaan door degene naar wie in het

opschrift wordt verwezen. Nu één van de borden waaruit de aankondiging bestond, verwees naar X, wordt dat onderdeel van de aankondiging geacht door hem te zijn gedaan. Daaruit volgt dat X belastingplichtig is voor de reclamebelasting ter zake van het bord waarop zijn naam wordt genoemd. Hieraan doet niet af dat het bord buiten zijn medeweten en niet op zijn kosten is geplaatst en dat de aanwezigheid van het genoemde bord hem pas bekend is geworden na de ontvangst van de aanslag. De aanslag is derhalve terecht en naar de juiste hoogte aan X opgelegd.

Artikel 4 Vrijstellingen

In beginsel vallen alle openbare aankondigingen zichtbaar vanaf de openbare weg onder de reclamebelasting. Zie ook de toelichting bij artikel 2 (Belastbaar feit). Dat maakt de heffing van reclamebelasting arbeidsintensief en in de praktijk lastig uitvoerbaar. Het is daarom wenselijk vrijstellingen in de verordening op te nemen.

De Gemeentewet kent voor de reclamebelasting geen verplichte vrijstellingen. Wel kan de gemeenteraad in de verordening reclamebelasting zogenoemde facultatieve vrijstellingen opnemen. Zij heeft daarvoor een ruime bevoegdheid.

Een beperking bij het opnemen van vrijstellingen in de verordening is, dat een vrijstelling objectief moet zijn om te voorkomen dat toepassing van de vrijstelling leidt tot strijdigheid met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het gelijkheidsbeginsel.

Verder mogen vrijstellingen er niet toe leiden dat de belasting afhankelijk wordt gesteld van inkomen, winst of vermogen. Of door een vrijstelling strijd ontstaat met enig beginsel, moet van geval tot geval worden beoordeeld. Zo werd door de belastingrechter het vrijstellen van ANWB-borden met onopvallend logo en tegelijkertijd belasten van telefooncellen met het opschrift "PTT Telecom", toelaatbaar geacht. Volgens de Hoge Raad was geen sprake van gelijke gevallen. De gemeente had hier een vrijstelling in de verordening opgenomen die neerkwam op een vrijstelling voor openbare aankondigingen van de ANWB ten behoeve van het openbaar belang of met een verkeersaanwijzing (Hoge Raad 8 januari 1997, nr. 30692, BNB 1997/64c).

De vrijstellingen zijn opgenomen in artikel 4 van de verordening reclamebelasting

Artikel 5 Samenloop reclamebelasting en precariobelasting

In artikel 5 is de bepaling opgenomen, dat als tevens voor de openbare aankondiging een precariobelasting ingevolge artikel 228 van de Gemeentewet wordt geheven, er geen heffing van reclamebelasting plaatsvindt. Deze bepaling is opgenomen omdat in de praktijk met betrekking tot de uitvoerbaarheid en het creëren van begrip/draagvlak bij de belastingplichtigen voor beide belastingen moeilijk te verwezenlijken is.

Opgemerkt wordt dat het opnemen van een dergelijke vrijstelling niet verplicht is, aangezien de precariobelasting een ander karakter heeft dan de reclamebelasting. Bij de reclamebelasting wordt immers niet het voorwerp, maar de openbare aankondiging zelf in de heffing betrokken (Hof 's-Gravenhage 30 mei 1994, nr. 95/7944, Belastingblad 1997, blz. 715).

Artikel 6 Maatstaf van heffing en belastingtarief

Eerste lid

De Gemeentewet schrijft geen tarief voor en gemeenten zijn in beginsel vrij om een heffingsmaatstaf voor de reclamebelasting te bepalen, zolang deze maar niet direct of indirect afhankelijk is gesteld van inkomen, winst of vermogen van de belastingplichtige.

De toelichting op de Wet materiële belastingbepalingen stelt dat gemeenten die heffingsmaatstaf mogen kiezen die het best overeenkomt met het gemeentelijk beleid en de praktijk van de gemeentelijke belastingheffing. Zo mogen de heffingsmaatstaven binnen een belastingverordening variëren. Tarieven kunnen worden gedifferentieerd, bijvoorbeeld naar gebruik, voordeel of kostentoedeling; zelfs milieuaspecten kunnen bij de tariefbepaling een rol spelen. Hierbij kan worden gedacht aan verschillende tarieven voor verlichte respectievelijk onverlichte aankondigingen.

Voor toepassing van differentiatie geldt dat deze niet mag leiden tot strijdigheid met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Van strijdigheid met het gelijkheidsbeginsel zal niet snel sprake zijn, aangezien de reclamebelasting meerdere doeleinden heeft, te weten: opbrengst verwerven, profijt en regulering. Hierbij kan worden aangesloten met de differentiatie. Zo kan gedifferentieerd worden al naar gelang het profijt dat men heeft van een aankondiging of de wens van het gemeentebestuur tot beperking van bepaalde aankondigingen op een bepaalde locatie.

Enkele voorbeelden van toegestane differentiatie:

- de oppervlakte (grootte) van een aankondiging
- het aantal strekkende meters van een aankondiging (lengte)
- de duur van aanwezigheid van een aankondiging (dag, week, maand)
- de locatie van de aankondiging (centrum, buitengebied)
- de aard van de aankondiging (foto, logo, tekst)
- de wijze waarop wordt aangekondigd (verlicht, onverlicht)

Wij hebben gekozen voor de oppervlakte van de openbare aankondiging als grondslag voor de heffing (eerste lid).

Het is mogelijk om het tarief progressief, degressief of proportioneel vast te stellen of bepaalde tariefklassen te hanteren. Het tweede lid verwijst voor de tariefstelling naar de tarieventabel.

De Hoge Raad accordeerde een aanslag precariobelasting waarvan de hoogte afhankelijk was gesteld van het aantal afgezette liters motorbrandstoffen. Hiermee is een differentiatie naar omzet - zei het indirect - kennelijk toegestaan (Hoge Raad 28 juni 2002, nr. 36969, LJN: AD8550).

Een voordeel van differentiatie in de heffingsgrondslag en de tarieven is dat in meerdere mate rekening kan worden gehouden met de specifieke omstandigheden.

Een nadeel ervan is dat het de uitvoeringswerkzaamheden voor de gemeente compliceert.

Het tarief in de tarieventabel zoals genoemd onder a (nihil) is opgenomen om te voorkomen dat gemeenten alle openbare aankondigingen moeten belasten, ook de kleinere. Het is niet verplicht een dergelijk nultarief op te nemen, maar een gemeente kan er voor kiezen indien zij de uitvoering van de reclamebelasting minder arbeidsintensief en daardoor meer beheersbaar wil maken.

Mededelingen die slechts openingstijden en/of tenaamstellingen bevatten die alleen zijn bedoeld om inlichtingen te geven aan degene die een adres bezoeken vallen niet onder het criterium 'openbaar aankondigen' (Hof Amsterdam 20 december 1999, nr. 98/2322, LJN: AA7816). Daarom zijn bijvoorbeeld naambordjes niet belastbaar.

Tweede en derde lid

Het kan doelmatig zijn om bij de berekening van de reclamebelasting in geval van één belastingplichtige met meerdere openbare aankondigingen op één bouwwerk, regels te stellen omtrent de berekening van de aanslag. Het is dan nuttig een omschrijving van het begrip bouwwerk in de verordening op te nemen.

Vierde lid

Het derde lid bevat een doelmatigheidsbepaling, waarbij aanslagen die een bepaald bedrag niet te boven gaan niet worden opgelegd.

Artikel 7 Berekening van reclamebelasting

De reclamebelasting is voor gemeenten een arbeidsintensieve belasting. In de praktijk treft men immers zeer veel openbare aankondigingen aan die verschillen in soort en grootte. Om de reclamebelasting uitvoerbaar te houden is het daarom noodzakelijk dat nadere regels worden gesteld.

Een deel van die nadere regels treft men aan bij de vrijstellingen, maar ook voor de berekening van de reclamebelasting kunnen doelmatigheidsregels worden opgenomen. Artikel 7 van de verordening geeft een aantal van die regels. In het eerste lid is opgenomen dat een gedeelte van een vierkante meter wordt aangemerkt als een gehele vierkante meter. De beperking tot oppervlakken groter dan 50 vierkante cm is opgenomen met het oog op de mogelijkheid om oppervlakken kleiner of gelijk aan 50 vierkante cm buiten de heffing te laten dit om verwarring met de naambordjes te voorkomen.

Artikel 8 Belastingtijdvak

Er is gekozen voor het kalenderjaar als belastingtijdvak omdat dit het meest doelmatig is.

De woorden "in het kalenderjaar" brengen met zich dat het tijdvak nooit de duur van een kalenderjaar kan overschrijden.

Artikel 9 Ontstaan van de belastingschuld en de heffing naar tijdsgelang

In dit artikel zijn bepalingen opgenomen over het ontstaan van de belastingschuld en het beëindigen van de belastingschuld in de loop van het belastingjaar.

De belastingschuld ontstaat aan het begin van het belastingtijdvak. Indien dit later in het kalenderjaar is dan bij aanvang van de belastingplicht. Als de belastingplicht in de loop van het jaar aanvangt, is de belasting verschuldigd voor zoveel gedeelten van de voor dat jaar verschuldigde belasting als er in dat jaar, na de aanvang van de belastingplicht nog volle kalendermaanden overblijven.

Indien de belastingplicht in de loop van het belastingjaar eindigt, bestaat aanspraak op ontheffing voor zoveel twaalfde gedeelten van de voor dat jaar verschuldigde belasting als er in dat jaar, na het einde van de belastingplicht nog volle kalendermaanden overblijven, tenzij het bedrag van de ontheffing minder bedraagt dan € 10,00.

Een en ander is niet van toepassing indien de belastingplichtige binnen het gebied dat aan de reclamebelasting onderhevig is, verhuist en aldaar een ander eigendom in gebruik neemt waar ook openbare aankondigingen zijn.

Artikel 10 Wijze van heffing

Ingevolge artikel 233 van de Gemeentewet kunnen gemeentelijke belastingen worden geheven bij wege van aanslag, bij wege van voldoening op aangifte of op andere wijze.

Het opleggen van een definitieve aanslag kan pas na afloop van het desbetreffende belastingtijdvak plaatsvinden. Immers, definitieve aanslagen mogen niet in de loop van het belastingtijdvak worden opgelegd omdat het belastbaar feit zich pas heeft voltooid na afloop van het belastingtijdvak (Hof Den Haag 26 januari 2005, nr. 03/00589, LJN: AS4338 en Hof Arnhem 7 februari 2002, nr. 00/00590, LJN: AE0504).

Voor de reclamebelasting kunnen voorlopige aanslagen worden opgelegd in de loop van het belastingtijdvak, waarna de definitieve aanslag wordt opgelegd na afloop van het tijdvak.

Alleen als de door het college van burgemeester en wethouders vastgestelde uitvoeringsregeling gemeentelijke belastingen daarin voorziet, kan een voorlopige aanslag worden opgelegd (zie de modeluitvoeringsregeling gemeentelijke belastingen). Deze voorlopige aanslagregeling hoort niet in de belastingverordening (vergelijk artikel 13 en 14 AWR). Zie ook de toelichting op artikel 11.

Artikel 11 Termijnen van betaling

Er is voor gekozen dat de aanslag dient te worden betaald in twee gelijke termijnen waarvan de eerste vervalt op de laatste dag van de maand volgend op de maand die in dagtekening van het aanslagbiljet is vermeld en de tweede een maand later. Andere betalingstermijnen zijn uiteraard toegestaan.

Het tweede lid bevat de algemene clausule dat de Algemene termijnenwet niet van toepassing is op de gestelde termijnen. Zie hiervoor ook genoemde algemene toelichting.

Artikel 11 voorziet niet in betalingstermijnen voor eventuele voorlopige aanslagen. Dit betekent dat hiervoor de betalingstermijn van artikel 9, eerste lid, van de Invorderingwet 1990 geldt: invorderbaar binnen twee maanden na dagtekening van het aanslagbiljet.

Artikel 12 Kwijtschelding

In de verordening is gekozen voor een bepaling die regelt dat in het geheel geen kwijtschelding van reclamebelasting wordt verleend. Het gaat hier immers om een belasting die vrijwel altijd wordt geheven van ondernemers en organisaties. Wil een gemeente voor bepaalde hoofdstukken of posten van de tarieventabel wel kwijtschelding verlenen dan kan in artikel 11 worden bepaald dat geen kwijtschelding wordt verleend, met uitzondering van die hoofdstukken of posten.

Artikel 13 Nadere regels door het college van burgemeester en wethouders

Het college van burgemeester en wethouders kan nadere regels geven met betrekking tot de doorbelasting van kosten, de heffing en de invordering van de reclamebelasting. Deze redactie is conform de algemene toelichting gemeentelijke belastingen zoals die gebruikt wordt bij de diverse belastingverordeningen.

Artikel 14 Inwerkingtreding en citeertitel

Deze redactie is conform de algemene toelichting gemeentelijke belastingen zoals die gebruikt wordt bij de diverse belastingverordeningen.

Toelichting op de tarieventabel

Vanwege het feit dat in artikel 4 van de verordening is gekozen voor de oppervlakte van de openbare aankondiging als maatstaf van heffing, is in de tarieventabel een tariefstelling per m² van de openbare aankondiging opgenomen. In de tarieventabel zijn een vijftal categorieën aangegeven. Een ruime differentiatie in de oppervlakte geeft voor de belastingplichtige meer duidelijkheid. Als er maar weinig onderscheid gemaakt wordt in oppervlakten, dan kan het zijn dat een oppervlakte met een aantal m² in het begin van de categorie hetzelfde belast wordt als een object met een veel grotere oppervlakte aan reclame (eind van de categorie).

Het tarief in de tarieventabel zoals genoemd onder a (nihil) is opgenomen om te voorkomen dat gemeenten alle openbare aankondigingen moeten belasten, ook de kleinere. Het is niet verplicht een dergelijk nultarief op te nemen, maar een gemeente kan er voor kiezen indien zij de uitvoering van de reclamebelasting minder arbeidsintensief en daardoor meer beheersbaar wil maken.